

Arrest

nr. 177 490 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen in het kader van zijn derde asielaanvraag.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest 135 292 van 17 december 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, daar aan zijn Somalische nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 14 april 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 149 737 van 16 juli 2015.

Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af en volgende documenten neer: een identiteitskaart op naam van J.A.A. (nr. 0066594A) uitgereikt op 10 augustus 2014 te Malta, een document genaamd 'Registration for the Durable Solutions Database' op naam van J.A.A. uitgereikt in september 2011 door UNHCR Malta, een document genaamd 'Registration Information' opgesteld door UNHCR, alsook een vertaling naar het Somali van het document genaamd 'Registration Information' opgesteld door UNHCR.

2. In de bestreden beslissing wordt er vooreerst aan herinnerd dat in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag telkens een weigeringsbeslissing werd genomen omdat zijn Somalische nationaliteit werd betwist, en wordt opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag plots aangeeft dat hij over een verblijfsstatuut in Malta heeft beschikt. Immers, zo luidt de beslissing, verklaarde verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal herhaaldelijk dat hij in Malta het vluchtelingenstatuut verkreeg. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker minstens de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Malta en volgens zijn verklaringen zelfs de vluchtelingenstatus. Er wordt dan ook vermoed, zo wordt voorts opgemerkt, dat verzoeker geen belang kan doen gelden om de redenen die hem ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Malta wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of dat hij ten aanzien van Malta een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming. In casu heeft, zo stelt de commissaris-generaal vast, verzoeker geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat hij Malta heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vastgesteld wordt dat verzoekers vertrek uit Malta louter socio-economische redenen heeft, en dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk heeft verklaard terug te willen keren naar Malta. Verder wordt gesteld dat de vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die een beschermingsstatuut genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, in hoofde van verzoeker geen vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet inhoudt, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoeker heeft een beschermingsstatuut verkregen in Malta dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken, aldus de commissaris-generaal die stelt dat in het licht van de vaststellingen er kan vanuit gegaan worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die een beschermingsstatuut geniet verzekerd zijn in Malta, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal onderscheidt, zo luit het voorts, voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Malta te begeven en er zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn Maltese verblijfstitel, zoals blijkt uit zijn verklaringen en de stukken in het administratief dossier.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoekers betoog dat "de nationaliteit en identiteit van verzoekende partij niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekende partij is een Somalische staatsburger", wijst de Raad erop dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 135 292 van 17 december 2014, dat gezag van gewijsde geniet, werd vastgesteld dat aan verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker gaat hier thans klaarblijkelijk geheel aan voorbij.

De door verzoeker ingeroepen schending van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet is niet dienstig, nu de bestreden beslissing geen toepassing maakt van dit bepaalde artikel, doch de beslissing daarentegen werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, met toepassing van en verwijzing naar de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, §4 van diezelfde wet.

Waar verzoeker thans opmerkt dat “niet eens duidelijk is noch onderzocht is welke verblijfsstatuur zijn in Malta verkreeg, laat staan of deze na het vervallen ervan opnieuw afgegeven zal worden” en dat “verwerende partij weet dus kennelijk zelf niet welke bescherming verzoekende partij verkreeg in Malta dan wel of deze bescherming nog steeds geldt”, stelt de Raad vooreerst vast en wijst hij erop dat uit de verweernota en de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (omtrent zijn vluchtelingenstatus), in Malta subsidiaire bescherming verkreeg. Betreffende de geldigheid(sduur) ervan verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: “De door u voorgelegde Maltese identiteitskaart (Nr. 0066594A908) op naam van J.A.A. werd uitgereikt op 10 augustus 2011 en was geldig tot 30 november 2014 (zie informatie in administratief dossier). Hoewel uw eerste asielaanvraag dateert van 3 november 2011, verklaarde u pas voor het eerst in het kader van uw derde asielaanvraag (dd. 4 augustus 2015) dat u in Malta een beschermingsstatuut verkreeg. Hoewel de door u voorgelegde Maltese verblijfskaart intussen vervallen is blijkt uit COI waarover het CGVS beschikt echter dat “De bescherming die wordt toegekend aan een derdelander geldig blijft tot de tijd dat het officieel verklaard wordt dat die bescherming opgeheven is. Het falen het beschermingscertificaat op tijd te hernieuwen betekent niet dat of leidt er niet toe dat de beschermingsstatus van die persoon opgeheven of ingetrokken wordt. Het is het certificaat dat vervalt/niet meer-geldig is en niet de bescherming die aan die persoon werd toegekend.” (zie COI Focus Somalië: Terugkeer naar Malta na verloop van de geldigheidsduur van hert verblijfsrecht op basis van subsidiair beschermingsstatuut, Cedoca, 18 januari 2016).” Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en werpt er geen ander licht op. Hij brengt niets in tegen en laat na informatie bij te brengen die zou aantonen dat de betreffende informatie van het Commissariaat-generaal onjuist is en dat de eruit gedane gevolgtrekkingen niet (meer) correct zouden zijn.

Verzoekers huidig argument tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal te hebben verteld over o.m. de discriminatie en het geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen in Malta, mist feitelijke grondslag en elke ernst aangezien hij hier, in weerwil van zijn huidige beweringen hieromtrent, niet de minste melding van maakte tijdens zijn verhoor.

Verzoeker maakte bovendien evenmin, laat staan uitdrukkelijk, melding van het feit dat in Malta in de praktijk de nodige medische zorgen niet te verkrijgen zouden zijn wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten, zoals hij thans in zijn verzoekschrift oppert, noch van het feit dat hij, zoals hij voorts in zijn verzoekschrift voorhoudt, nooit toegang zou hebben gekregen tot taallessen of een professionele opleiding. Het betreft overigens allen loutere blote beweringen die hij niet concreet staakt, net als het feit dat hij niet aantoonde of aannemelijk maakt (effectief en ernstige) pogingen te hebben ondernomen om dergelijke zaken (te trachten te) bekomen.

Verzoeker, die weliswaar op algemene wijze gewag maakte van de zware en moeilijke levensomstandigheden in Malta en van een lage levensstandaard en gebrek aan sociale hulp, verklaarde daarentegen tijdens zijn gehoor wel, en dit verscheidene malen en uitdrukkelijk, dat hij terug wilt keren naar Malta en dat hij best tevreden is met Malta. Zo stelde hij o.a. expliciet: “(...) daarom toon ik dat ik een verblijf heb in Malta, ik wil dat jullie mij terugsturen naar Malta”, gaf hij in diezelfde zin voorts aan: “(...) ik heb mijn documenten van Malta getoond om aan te tonen dat ik niet terug kan naar Somalië want ik zal gedood worden, maar ik wil wel naar Malta worden teruggestuurd (...)”, stelde hij daarnaast: “Ik ben best tevreden met Malta, ik wil wel terug, ik verkies Malta in plaats van hier zonder papieren te lopen”, herhaalde hij verder: “Hoe dan, het is 4 jaar geleden, ik dank jullie, ik wil terug naar Malta, u stuurt me al 4 jaar van het kastje naar de muur, ik ben een mens, indien u niets voor me kan betekenen stuur me naar Malta (...)” en gaf hij op het einde van het verhoor in diezelfde zin nogmaals aan: “ik wil snel een antwoord, als je me niets geeft ga ik terug naar Malta, maar ik kan helaas niet terug naar mijn land van herkomst (...)”(gehoorverslag CGVS 20 oktober 2015, p. 4-12).

Verzoeker brengt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Malta, zijn eerste land van asiel, geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Malta persoonlijke problemen te hebben gekend. Hij haalt, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Malta zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Dat de levensomstandigheden in Malta moeilijk en zwaar zijn en men er vluchtelingen zoals verzoeker geen onderdak zou bieden, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er bovendien op en benadrukt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. In het licht van het gegeven dat Malta, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, kan er vanuit worden gegaan, en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Malta, dat de bescherming die de Maltese Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Malta het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Betreffende de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er tevens op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar de algemene (veiligheids- of socio-economische) situatie in het land van herkomst, dan wel eerste land van asiel, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Het loutere feit dat verzoeker mogelijks zou terugkeren/worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden kunnen zijn dan deze in België, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (cf. EHRM 27 April 2010, *Miah v. the United Kingdom*, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit kunnen gaan bij de mogelijke tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, *N. v. the United Kingdom*, § 42, EHRM 28 juni 2011, *Sufi and Elmi v. the United Kingdom*, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, *Mohammed Hussein v. Nederland en Italië* §§ 70-71).

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Malta, zijn eerste land van asiel, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat de beschikking de bal mislaat. Zij wijst er op dat geen geloof wordt gehecht aan haar Somalische afkomst, terwijl uit het officieel document van Malta duidelijk blijkt dat zij de Somalische nationaliteit heeft. Verzoekende partij wijst er op dat zij weliswaar de subsidiaire bescherming heeft gekregen, doch thans vraagt om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

De Raad wijst er vooreerst op dat in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 135 292 van 17 december 2014 werd vastgesteld dat aan verzoekende partij haar voorgehouden Somalische nationaliteit en herkomst geen geloof kan worden gehecht. Het feit dat in een door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebracht document van UNHCR, dat geen officieel nationaliteitsdocument betreft, vermeld staat dat verzoekende partij de Somalische nationaliteit heeft, vermag geenszins en verzoekende partij brengt voor het overige geen elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. Verzoekende partij toont immers niet aan op basis van welke officiële documenten het document van UNHCR is opgemaakt.

Verzoekende partij gaat er aan voorbij dat op basis van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet er geen behoefte is aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, Malta, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Verzoekende partij haar zeer algemene opmerking dat zij weliswaar de subsidiaire bescherming heeft gekregen, doch thans vraagt om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen afbreuk te doen op hetgeen voorafgaat.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Malta, haar eerste land van asiel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS